

[Jørgen Estrup]

Derfor var det først den 4. december, da vi havde samråd i Udenrigsudvalget, at det gik op for mig, at udenrigsministeren ikke havde tænkt sig at tage en forhandling om, hvad der skulle stå i den rullende femårsplan. Og det må jeg indrømme kom bag på mig.

I timerne og dagene efter den 4. december kunne det endnu være nået at finde en forståelse, men der blev ikke gjort noget forsøg – jeg fik ingen invitation, og jeg forstår, at heller ikke andre fik nogen invitation. Derfor gik det, som det gik med beretningen om mødet i Rådet for Udviklingssamarbejde. Jeg synes, tiden er inde nu til at konstatere, at det var et tidspunkt, hvor kæden røg af cyklen. Jeg synes, vi skulle se at få den sat på igen.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jamen helledussedda! Så lad os da sørge for at gøre det. Jeg vil give hr. Jørgen Estrup fuldstændig ret: Lad os da se at få den kæde på. Offentligheden må da få en mærkelig opfattelse af, hvad der er afgørende for dansk ulandsbistand. Det er altså, at man kun får en tynd kop kaffe, og at man måske hellere ville have haft noget, der varede lidt længere. Det kan da ikke være afgørende, og man kan da ikke bruge fornærmethed til noget som helst i dansk politik og da heller ikke til dansk ulandspolitik, når det drejer sig om 45 mia. kr.

Derudover vil jeg gerne sige, at jeg glædede mig over, at hr. Glønborg sagde, at dette her ikke skulle forstås så bogstaveligt. Der står ganske vist, at »Folketinget fastholder den hidtidige fordeling . . .«, men kan jeg forstå hr. Glønborg sådan, at det er noget, man siger nu, indtil man har fået noget andet end en kop kaffe, for så kan vi jo glæde os til at komme i gang med det?

Jeg synes egentlig, det er pudsigt, at man lige bagefter skriver: »Folketinget finder, at bistandsprojekter fra de folkelige organisationer skal vurderes efter et kvalitetsprincip og uden den hidtidige begrænsning på 5 pct. . . .«. Og jeg tror oven i købet, at hr. Erik B. Smith sagde »tilfældigt sat grænse«. Jamen man kunne da lige så godt i stedet for tilfældigt sat grænse sige, at man fastholder den hidtidige fordeling. Skulle vi ikke hellere til at bruge det princip, som flertallet i sin visdom har fundet i pind 4, i stedet for det i pind 3? Det vil jeg gerne opfordre til over noget andet end en kop kaffe.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg er meget glad for de indlæg, der nu kom fra hr. Glønborg og hr. Jørgen Estrup. Jeg er glad for, at hr. Glønborg siger, at man altså ikke skal opfatte dagsordenens tekst som udtryk for, at Kristeligt Folkeparti mener, at man bare skal opretholde status quo, og at man er rede til at se på fordelingen. Men det er jo ikke desto mindre status quo, der står i teksten.

Jeg er nødt til at sige til hr. Glønborg og også til hr. Jørgen Estrup, at jeg jo altså har det problem, at jeg skal kunne tælle 90 mandater, og derfor kommer vi ikke uden om at skulle have Socialdemokratiet med.

Derfor jeg har altså forsøgt at gøre det sådan, at vi talte sammen i et forum, hvor alle partier kunne være, i stedet for at tage Socialdemokraterne ud til den særbehandling, som det store parti jo opfatter som en førstefødselsret i mange sammenhænge. Men vi skal stadig have dem med; det er det, der er vores problem.

Jeg havde ikke opfattet det sådan, må jeg sige til hr. Jørgen Estrup, at de møder, vi havde helt frem til den 4. december, var en afslutning af videre forhandlinger. Tværtimod gjorde jeg det klart dér, at jeg jo nu havde måttet lægge femårsplanen frem, som reglerne er, men så kunne vi da tale videre. I de følgende dage var jeg for øvrigt ikke i landet – jeg har også andre forretninger at passe – men det kom, må jeg gentage, som en stor overraskelse for mig, da man så pludselig lavede den beretning, der jo afbrød videre forhandlinger.

Nu hører jeg så her i dag fra hr. Glønborg og fra hr. Jørgen Estrup, at man da er rede til at diskutere videre. Det synes jeg er fint. Så vil jeg foreslå, at man tager det dagsordensforslag tilbage, og jeg så eventuelt indkalder til en ny gang morgenkaffe, og jeg giver gerne en Gammel Dansk med, hvis det kan hjælpe på diskussionsklimaet, så vi kan tale videre om denne sag – det er jo en femårsplan, vi taler om. Men udgangspunktet fra min side må altså være, at vi finder en eller anden model, der sikrer, at vi kan overføre nogle midler, som ellers ville være gået til den multilaterale del, til den bilaterale del. Hvis vi kan være enige om, at det er det, vi skal diskutere, byder jeg gerne på morgenkaffe igen med Gammel Dansk, og hvad man ellers måtte have af ønsker.